

ΘΕΛΟΥΜΕ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ Σ' ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ

Από το καλοκαίρι του 2015 κάτι άλλαξε στην Ευρώπη. Οι συνέπειες ενός παγκόσμιου συστήματος ανισότητας και εκμετάλλευσης, που καταδικάζει μεγάλο μέρος του πλανήτη στην φτώχεια και τον πόλεμο για να συντηρηθεί και να αναπαραχθεί, έγιναν ακόμα πιο φανερές με τη μετακίνηση χιλιάδων ανθρώπων που άφησαν τα σπίτια τους και, ρισκάροντας τη ζωή τους, έφτασαν στις ευρωπαϊκές ακτές, ελπίζοντας για ένα μέλλον με λιγότερες στερήσεις και περισσότερη αξιοπρέπεια. Η προνομιούχα και “ανθρωπιστική” Ευρώπη δεν άργησε να πάρει τα μέτρα της. Φράχτες υψώθηκαν, πολεμικά πλοία κατευθύνθηκαν στο Αιγαίο, υπογράφηκαν συμφωνίες και αποδεσμεύτηκαν κονδύλια για την αντιμετώπιση της λεγόμενης “ανθρωπιστικής κρίσης”. Το ελληνικό κράτος συνεχίζοντας την υλοποίηση των αντιμεταναστευτικών πολιτικών του, αναβάθμισε το ρόλο του ως συνοριοφύλακας της Ευρώπης και ως διαχειριστής των ανθρώπινων “ρώων”.

Τα περιβόητα “κέντρα φιλοξενίας”, κάποια από τα οποία έγιναν σε μια νύχτα φυλακές μετά τη ντροπιαστική συμφωνία που υπαγορεύει την επαναπροώθηση αιτούντων άσυλο στην Τουρκία, από υποτιθέμενα προσωρινή απάντηση στην ανάγκη για στέγαση, πλέον νομιμοποιούνται και νομιμοποιούνται στις συνειδήσεις του κόσμου ως τόποι κατοικίας μεταναστών. Μακριά από τις γειτονιές και τους κατοίκους τους, σε χώρους πρώην στρατοπέδων ή και εγκαταλελειμμένων εργοστασίων, με μπάτσους, στρατό και σεκιουριτάδες, με σκηνές και κοντέινερ, συσσίτια και εθελοντές, ορίζουν μια καθημερινή συνθήκη εγκλεισμού όπου οι ζωές των ανθρώπων είναι αντικείμενο διαχείρισης από κρατικούς φορείς, διεθνείς οργανισμούς και ΜΚΟ.

Ο χειμώνας που πέρασε έδειξε με το χειρότερο τρόπο τις απάνθρωπες συνθήκες μέσα στις οποίες ζουν οι “φιλοξενούμενοι”. Οι εικόνες σκηνών θαμμένων στο χιόνι και πλημμυρισμένων από λασπόνερα δεν αποτέλεσαν αρκετά ισχυρή προειδοποίηση. Έτσι, τον Νοέμβρη του '16 μια γιαγιά και το εγγόνι της σκοτώθηκαν στο κέντρο της Μόριας όταν η σκηνή τους κάηκε ολοσχερώς μετά από έκρηξη υγραερίου, συνέπεια της προσπάθειάς τους να μαγειρέψουν. Μέσα στον Ιανουάριο του '17, τέσσερις ακόμα άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους στη Λέσβο και τη Σάμο από εισπνοή διοξειδίου του άνθρακα. Επιπλέον, οι ελλείψεις συνθήκες ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης και η δυσκολία πρόσβασης στα νοσοκομεία κόστισε τη ζωή σε αρκετούς ακόμα ανθρώπους. Η πιο πρόσφατη περίπτωση είναι αυτή του 45χρονου πρόσφυγα που βρέθηκε νεκρός στα κρατητήρια της Πέτρου Ράλλη, μια φυλακή για αυτούς που το μόνο τους έγκλημα είναι ότι δε διαθέτουν τα απαραίτητα έγγραφα που να νομιμοποιούν την ύπαρξή τους. Η εγκληματική πολιτική της διοικητικής κράτησης ανθρώπων χωρίς χαρτιά εξακολουθεί να εφαρμόζεται, παρά τις εξαγγελίες περί κατάργησής της.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες αποανθρωποποίησης, ακόμα και τα αυτονόητα γίνονται διαπραγματεύσιμα. Η ένταξη των παιδιών των μεταναστών στα σχολεία, δικαίωμα που η Δύση του διαφωτισμού ευαγγελίζεται ως ιερό, αντιμετωπίστηκε εχθρικά από μια μερίδα ανθρώπων που διατυμπανίζουν το μίσος τους για οτιδήποτε διαφορετικό. Οι ρατσιστές, δαιμονοποιώντας το διαφορετικό χρώμα δέρματος, τη διαφορετική γλώσσα και θρησκεία και αφήνοντας στο απυρόβλητο τις σχέσεις εκμετάλλευσης και ανισότητας που κλέβουν τη ζωή και την αξιοπρέπεια ακόμα και των ίδιων, επιτίθενται στον πιο αδύναμο και λειτουργούν έτσι ως προέκταση ενός συστήματος που περιθωριοποιεί και αποκλείει ολοένα και περισσότερους ανθρώπους για να διατηρηθούν τα προνόμια των λίγων. Δε βλέπουν ότι οι συνθήκες ζωής των μεταναστών είναι εικόνα από το μέλλον, είναι η ζωή που περιμένει όσους θα περισσεύουν σε έναν κόσμο κομμένο και ραμμένο στα μέτρα των ισχυρών.

Απέναντι σε αυτά, προσπαθούμε να χτίσουμε τον δικό μας κόσμο, τον κόσμο της αλληλεγγύης και του αγώνα, που μιλάει όλες τις γλώσσες, που μαθαίνει καινούριες ιστορίες και ακούει διαφορετικές μουσικές, που χωράει όλα τα παιδιά του κόσμου. Από τη δομή του Πλατάνου στη Μυτιλήνη μέχρι τις καταλήψεις στέγης στο κέντρο της Αθήνας ντόπιοι και μετανάστες ζούμε και αγωνιζόμαστε μαζί καταργώντας στην πράξη τους όρους που επιβάλλουν το διαχωρισμό των ανθρώπων με βάση τον τόπο που έτυχε να γεννηθούν.

Ούτε κέντρα κράτησης, ούτε φιλοξενίας

Κοινοί αγώνες ντόπιων και μεταναστών για ζωή και ελευθερία